

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sdo/6/2016
Identifikačné číslo spisu:	1012201779
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012201779.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ O. Z., bytom L. 2/ V. Z., bytom L., 3/ P., so sídlom L., všetci zastúpení advokátom Mgr. Martin Berec, Domus Petra, sídlom Pod Sokolice 1/B, Trenčín, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti: 1/ M. C., bytom L., 2/T. C., bytom L., 3/ P. N., bytom O., 4/ V. N., bytom O., všetci zastúpení advokátkou JUDr. Dominika Horváthova, sídlom Jašíkova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ČA/2012/2229/MRV zo dňa 23. júla 2012, a o dovolaní žalobcov proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. novembra 2015, sp. zn. 5Sžo/102/2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní z a s t a v u j e .
Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 19. novembra 2015, sp. zn. 5Sžo/102/2015 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. októbra 2014, č.k. 2S/316/12-94. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Krajský súd uvedeným rozsudkom podľa § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ČA/2012/2229/MRV zo dňa 23.07.2012, ktorým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne 2/ proti rozhodnutiu Mestskej časti Bratislava - Devínska Nová Ves č. DNV 2010-09/789/O/I/Šo zo dňa 18.01.2010 a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 18.1.2010 nariadil podľa § 88 ods. 1 písm. b/, § 88a ods. 2 a 6 písm. a/ a § 90 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) odstránenie stavby „Ateliér s garážou - Istrijská 19“ na pozemkoch parc. č. XXXX/X, XXXX a XXXX/X k.ú. Devínska Nová Ves, terénne úpravy na pozemkoch parc. č. 1671, 1672, 1673 k.ú. Devínska Nová Ves a betónové oplotenie na pozemkoch parc. č. XXXX/X, XXXX a XXXX k.ú. Devínska Nová Ves stavebníkom žalobcovi 1/ a žalobkyňi 2/.

Žalobcovia proti uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (zo dňa 19. novembra 2015, sp. zn. 5Sžo/102/2015) podali dovolanie. Žiadali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. novembra 2015, sp. zn. 5Sžo/102/2015 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. októbra 2014, č.k. 2S/316/12-94 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V dôvodoch dovolania žalobcovia poukazom na skutkové zistenia danej veci namietali, že postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. a konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.

Dôvodili, že tak Krajský súd v Bratislave ako ani Najvyšší súd Slovenskej republiky nevzali do úvahy a nezaoberali sa ich argumentmi, ktoré uviedli vo svojich doterajších podaniach. Vyslovili názor, že odvolací súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal so zisteným skutkovým stavom a napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, ktorým postupom im ako účastníkom konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. V danej súvislosti poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR - uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 96/2010 zo dňa 20. mája 2010, 6 Cdo 139/2011 zo dňa 2. októbra 2011, 1 Cdo 222/2009 zo dňa 26. februára 2010. Ďalej poukázali na rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviciach zo dňa 5.11.1997 m so. Zn. 10 Ca 266/97, rozsudok Krajského súdu v Hradci Králové, č. j. 31 Ca 77/2001-21, rozsudok Krajského súdu v Hradci Králové zo dňa 2.2.1999, č. j. 30 Ca 158/98-18. Vytýkali súdu, že dostatočným spôsobom ani nemohol preskúmať zákonnosť rozhodnutia o odstránení stavby a konanie mu predchádzajúce, pretože administratívny spis stavebného úradu bol nekompletný a nežurnalizovaný, spis bol vedený v rozpore s ustanoveniami upravujúcimi náležitosti jeho vedenia. Žalobcovia ďalej poukázali aj a to, že rozhodnutie o odstránení stavby bolo už raz zrušené z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre neúplnosť. Dôvodili, že konanie pred stavebným úradom jasne vykazuje aj rozpor so základnými zásadami správneho konania a to najmä so zásadou materiálnej pravdy a zásadou zákonnosti. Záverom žalobcovia namietali, že Najvyšší súd SR postupom v konaní a napadnutým rozsudkom vážnym spôsobom zasiahol do ich práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a právnymi predpismi.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa zo dňa 19. novembra 2015, sp. zn. 5Sžo/102/2015 bolo právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - ustanovujúcej správne súdnictvo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcov a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta O.s.p.).

Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný (§ 246c ods. 1 tretia veta O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný, teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu najvyššieho súdu je zrejmé, že proti rozhodnutiu najvyššieho

súdu nie je prípustný tak riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plyní záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci dovolania zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve. V jeho publikovanom znení Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

Ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

Týmto nálezom ústavný súd nepochybne autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúcnosti môžu podať dovolanie zo zmätočných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu prípustnosti dovolania v správnych veciach.

Ústavný súd v uznesení zo 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010, ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nález ústavného súdu bol ojedinelým v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09.

Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08).

Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarcu nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (IV. ÚS

208/08).

Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.